



Bréfa- og málasafn Benedikts Sveinssonar 1911-1925

Bjarni Benediktsson – Benedikt Sveinsson – Hænsa-Póris saga (Sýnishorn)

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360
Benediktarskjöl
Askja 5-14, Örk 6

HŒNSA-PÓRIS SAGA.

PÓRLEIFR JÓNSSON

GAF ÚT.

→ ←

REYKJAVÍK.

KOSTNAÐARMADUR: SIGURÐUR KRISTJÁNSSON.

1892.

1911

Bentur í þessum ókum heilum

Vigdis kona Ingimundar
gamla, Dórisdóttir 30,
33—34, 37, 39.

Pjófadalar (= Hvinverjadal-
ir) 120.

Dórarinn illi 120.

Þorbjörg Skíðadóttir 79.

Dórdísarholt 37.

Dórdísarlaekr 37.

Dórdís Ingimundar dóttir
ens gamla 34, 37, 51.

Dórdís Ingimundar dóttir
jarls 8, 11, 14, 18.

Dóðr á Höfða Bjarnarson
(Höfða-Dóðr) 45, 49.

Dórey (að Dóreyjargnúpi)
89—90.

Dorfinnr á Breiðabólstað
121—122.

Dorgils gjallandi á Svína-
vatni 109—115.

Dorgímr at Borg enni
minni 79.

Dorgímr skinnhúfa 69—75.

Dorgímr Hallormsson
Karnsárgoði 52, 74, 90—
91, 103—106, 108—109.

Dórir haklangr 22.

Dórir landnámsmaðr 34.

Dórir, sekr maðr 95—96.

Dórir hafrspjó Ingimundar
son gamla 34, 52, 65—
66, 76, 90—92, 119.

Dórir jarl þegjandi Rögn-
valdsson 30, 34.

Dorkell krafla Þorgrímsson,
Vatnsdælagoði 92, 94,
103—120, 122—124.

Dorkell silfri á Helgavatni
103—106.

Dóroddr hjálmr 26.

Dórolfr heljarskegg (heljar-
skinn) 41, 75—78.

Dórolfr leikgoði 121—122.

Dórolfr sleggja 66—69.

Dórormr í Dórormstungu
44, 51—52, 94, 109,
112—115.

Dórormstunga = Tunga.

Dórríðr (Duriðr) gyðja Söl-
mundardóttir 66, 89.

Dorsteinn Ingimundar son
ens gamla 33—34, 51—
55, 57—64, 95, 118—119,
124.

Dorsteinn Ketils son rauras
1—11, 13—18, 20—21,
26, 29—30.

Dorvaldr Koðransson enn
viðförli 118.

Dorvaldr Dorgils son gjall-
anda 109—111.

Drándheimr í Noregi 122.

Dverárhlið i Mýrasyslu 29.

Ævarr enn gamli ~~120~~ 120.

> Þorðolfi i Engihlíð 120, 121,
123.



7 Þorðis spákona 113—115.

Ætla Tangi (sær) 44, 46, 72, 73,
74, 80, 89, 102.



Tárin.

„**H**vernig stendr á tárunum, faðir minn?“ sagði Páll litli einhverju sinni, er eldri bróðir hans Guttormr hafði farið halloka fyrir ráðriki hans og út ausið mörgum tárum. „Tárin“ —, sagði faðir hans. „Degar þau eru hrein og góð, verða þau að englum, sem ganga blessandi og friðandi milli himins og jarðar. Þeir fljúga til himins og koma aftr niðr á jörðina með björg og blessan“. „Hefir þú séð þessa engla, faðir minn?“ spurði Páll. „Eg þekki þá vel“, svartadi faðirinn, „og skal eg segja þér eina sögu um þá því til sönnunar“.

Það voru einu sinni kaupmanns-hjón, og áttu þau einn son, er Flóvant hét. Hann var með ljósgult hár og blá augu, sem skein út úr sú sakleysisblíða, er barnssálinni er svo eiginleg. Guði þótti vænt um þennan dreng, af því að hann var eins góðr og hann var fallegr. Foreldrarnir unnu honum lika hugástum og synjudeðu honum einkis.

hún oft seldi og fékk skilding fyrir. Hún hristi höfuðið þunglyndislega yfir spurningum barnsins og hugsaði með sjálfri sér: „Lengr hefi eg mátt bíða eftir svari“. En við Guðríði sagði hún: „Hverníg hefir þú fundið upp á þessari vitleysu, barn? Mömmu þinni liðr vel. En þó að hún gæti skrifaoð þér og lýst þeirri dýrð, er hún nýtr, þá getr þó enginn, sem dauðlegr er, lesið letr andanna, því að það er svo dularfullt. En ef þig langar til þess að segja mömmu þinni eitt-hvað, þá getr þú það, því að hún sér og heyrir allt, og gleðst og hryggist með þér. En hún getr ekki sagt þér neitt. Þú skilr ekki hennar mál, fyrr enn þú ert dáin og komin til hennar. En til þess máttu til að vera gott barn og hætta þessari heimsku-suðu“. Síðan hélt Þuriðr gamla áfram að vefa linda sinn, en Guðríðr litla fór að skoða sig í vatnsskál, er stóð á kistli og rauf síðast þögnina með þessum orðum: „Ó! hvað augun míن eru falleg, — tvær bláar stjörnur, sem lýsa bliðu og sakleysi og greind. Prestskonan sagði það“. Þuriðr hló hjartanlega að þessu, og sendi svo Guðríði út til þess að vita, hvort búsmalinn væri eigi kominn í túnið.

Meðan jörðin helzt við breytir náttúran eigi edli sínu. Enn er fagrt ágústkveld, og sólin sendir deyjandi geiska sína gegn um gluggann í gamla moldarkofanum. Guðríðr litla

Eftirmáli.

—♦—
Sögur þessar eru samdar fyrir 5—6 árum, og fylgja því ef til vill ekki eins vel anda þessa tíma og þær væri spánýjar. En eg hefi eingöngu ætlað þær fyrir börn og unglings. Þó að sumar þeirra virðist ef til vill torskilið rósamál, þá er tilgangrinn sá, að vekja eftirtekt unglingsins á alvöru tímans, og sýna honum, að, þó að margt virðist vera hending, þá er þó hönd drottins í og með öllu.

Eg óska því þessu litla sögusafni hylli guðs og góðra manna þrátt fyrir alla sina ófullkomleika, því að þeir loða jafnan við verk vor dauðlegra manna.

Winnipeg, Man. Can., 23. okt. 1885.

Torfhildr Þorsteinsdóttir Holm.

